

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 3923117; fax: (+48) 022 3923120

www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.pl

KR-023-117/09/ZŚP
W/4014 109

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2009 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. LCY-020-00145

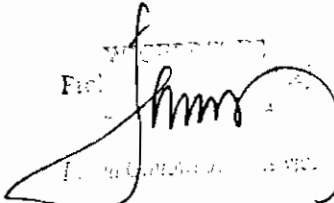
Data wpływu 08.04.2009

**Pan Lech CZAPLA
ZASTĘPCA SZEFA
KANCELARII SEJMU**

Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, przekazanego przy piśmie nr PS-51/09 z dnia 19 marca 2009 r., uprzejmie przedkładam opinię Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa do tego projektu.

z uprzejmymi szacunkami

Fisz. [illegible]
[illegible]

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Szymon JAJKO
Dyrektor Departamentu Spraw Parlamentarnych
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

KR-023-117/09/ZSP

2009.04.07

Opinia do projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych

Podstawowym celem projektowanej ustawy jest określenie zasad gospodarowania środkami publicznymi przeznaczonymi w budżecie państwa na realizację przez dostawców usług medialnych zadań publicznych powierzanych im przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, w miejsce dotychczasowych dochodów z opłaty abonamentowej wynikającej z uchylanej ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. Nr 85, poz. 728 z późn. zm.). Wtórny, komplementarny wobec celu zasadniczego, jest enumeracja zadań publicznych, jakie mogą być finansowane ze środków publicznych budżetu państwa, wyszczególnienie usług medialnych, poprzez które zadania publiczne mają być realizowane, wskazanie dostawców usług medialnych, którzy potencjalnie mogą realizować zadania publiczne, określenie sposobu powierzania zadań publicznych dostawcom usług medialnych, a także wymienienie organów państwowych (dysponentów budżetu państwa) uprawnionych do powierzania zadań publicznych dostawcom usług medialnych oraz określenie trybu postępowania tych organów w takich sprawach.

Jak się wydaje, zarysowane w uzasadnieniu cele projektowanej ustawy nie w pełni zostały zrealizowane w jej treści. Niektóre z przyjętych rozwiązań budzą zastrzeżenia natury prawno-legislacyjnej, a nadto mogą nie zapewniać skutecznego osiągnięcia zakładanych celów.

Jest oczywiste, że wielkość środków publicznych przeznaczanych w budżecie państwa na realizację zadań publicznych przez dostawców usług medialnych nie jest możliwa do futurologicznego określenia. Zastosowanie w tym zakresie regulacji wzorowanej na art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 76, poz. 804, z późn. zm.), według którego na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej przeznaczają się corocznie środki budżetu państwa w wysokości nie niższej niż 1,95 % Produktu Krajowego Brutto z roku poprzedniego, nie byłoby raczej w tym przypadku właściwe. Nie wydaje się również możliwe wskazanie proporcji tych wydatków w stosunku do innych wydatków

budżetu państwa, ani też podanie innych odnośników umożliwiających choćby przybliżone określenie ich wysokości. Niemniej jednak wielkość środków publicznych przeznaczanych w budżecie państwa na realizację zadań publicznych przez dostawców usług medialnych powinna zapewniać finansowanie misji publicznej, o której mowa w nowelizowanym brzmieniu art. 21 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 z późn. zm.) realizowanej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji na poziomie nie mniejszym, niż w warunkach finansowania tej misji z opłaty abonamentowej.

Dlatego też zasadnicze znaczenie dla materii projektowanej ustawy posiada regulacja art. 18 ust. 2 projektu, według której nie mniej niż 90 % środków Funduszu Zadań Publicznych (środków budżetu państwa przeznaczonych na realizację zadań publicznych przez dostawców usług medialnych) przeznaczają się na realizację zadań publicznych wyłącznie przez nadawców publicznych, a nie więcej niż 10 % na realizację zadań publicznych łącznie przez nadawców niepublicznych i publicznych.

Należy zatem zwrócić uwagę, iż sam projekt zakłada działanie wielu nadawców publicznych.. Trudno przy tym uznać za możliwe wyczerpujące określenie w ustawie jednoznacznych kryteriów, jakimi miałyby kierować się Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przy zindywidualizowanym, opartym na decyzji administracyjnej, rozdziale środków budżetu państwa pomiędzy nadawców publicznych.

Jeszcze większe wątpliwości budzi podział nie więcej, niż 10 proc. środków w drodze konkursu. Istnieje możliwość, iż rozstrzygnięcia w tym zakresie mogą być kwestionowane w potencjalnych postępowaniach administracyjnych lub cywilnych wszczętych na tle dokonanego rozdziału środków budżetu państwa w tym zakresie. Zastrzeżenia tego rodzaju potęguje fakt, że w projektowanej ustawie nie jest przesądzony charakter prawny środków z budżetu państwa przyznawanych poszczególnym nadawcom publicznym i niepublicznym. Nie jest wiadome, czy mają one charakter dotacji z budżetu państwa dla dostawcy usług medialnych, czy też są zapłatą za zadania publiczne wykonane przez dostawcę usług medialnych, czy wreszcie stanowią inną jeszcze formę wsparcia finansowego nadawców publicznych i niepublicznych. Dodać też trzeba, że regulacja art. 19 projektu nie jest w tym zakresie wystarczająca, a konstrukcja „szczegółowych zasad przyznawania środków Funduszu Zadań Publicznych” jest nietrafna, gdyż wszelkie reguły tym rządzące powinny być co do zasady zapisane bezpośrednio w ustawie.

Pomimo tego ostatniego zastrzeżenia, właśnie koncepcja rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wydaje się w tej materii najbardziej właściwa. Rozporządzenie takie, wydawane na każdy rok budżetowy po uchwaleniu ustawy budżetowej, mogłoby kwotowo wskazywać wielkość środków przyznawanych na poszczególne zadania publiczne konkretnym dostawcom usług medialnych. Ustalenia takiego rozporządzenia, jako aktu normatywnego wydanego przez konstytucyjnie uprawnioną

do stanowienia tej rangi aktów wykonawczych Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (art. 213 ust. 2 Konstytucji R.P.), nie podlegałyby ocenie w toku jednostkowych spraw administracyjnych i cywilnych oraz nie mogłyby stanowić przedmiotu sporów sądowych. Kryteria rozdziału środków budżetu państwa powinny w takim przypadku stanowić istotę, wymaganych przez art. 92 ust. 1 Konstytucji R.P., wytycznych dotyczących treści aktu wykonawczego, zawartych w upoważnieniu ustawowym do wydania takiego rozporządzenia.

W razie przyjęcia zaprezentowanego rozwiązania bezprzedmiotowa wydaje się zawarta w art. 11 projektu instytucja przyznawania „licencji programowej” na wniosek nadawców publicznych, jako swoistej legitymacji prawnej do otrzymywania przez nich środków budżetu państwa. Niezrozumiała, a co najmniej sztuczna, jest w szczególności zawarta w art. 11 ust. 2 projektu propozycja przyznawania z urzędu licencji „wybranemu nadawcy publicznemu” (nie wiadomo – jednemu, czy też wielu) „w przypadku niezłożenia wniosku w terminie”. Bardziej racjonalne wydaje się zachowanie konstrukcji zawartej w art. 8 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz.U. Nr 85, poz. 728, z późn. zm.), zgodnie z którą Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji dokonuje z urzędu podziału środków przeznaczonych na realizację misji przez nadawców publicznych.

Drogę konkursu można natomiast zachować w odniesieniu do części środków budżetu państwa, określonej w przedmiotowym rozporządzeniu, przeznaczonych na realizację oznaczonych w nim zadań publicznych, zarówno przez nadawców publicznych, jak i nadawców niepublicznych.

Dodatkowym uzasadnieniem proponowanego rozstrzygnięcia są również szczegółowe wątpliwości, jakie nasuwają się na tle rozwiązań przyjętych w projektowanej ustawie.

I tak, mając na uwadze wielość nadawców publicznych i ich równouprawnienie jako podmiotów gospodarczych, w projekcie ustawy brakuje wskazania kryteriów, jakimi Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ma kierować się przy przyznawaniu środków Funduszu Zadań Publicznych konkretnym nadawcom publicznym. Regulacja art. 19 projektu nie jest w tym zakresie wystarczająca, gdyż wszelkie zasady rządzące przyznawaniem środków Funduszu Zadań Publicznych powinny być zapisane bezpośrednio w ustawie.

Podobne zastrzeżenia budzi regulacja art. 12 projektu, dotycząca przyznawania licencji programowej w drodze konkursu. Także w tym zakresie bezpośrednio w ustawie należałoby określić podstawowe zasady przeprowadzania konkursu na licencję programową oraz określić kryteria, według których będzie przyznawana licencja programowa w drodze konkursu. Nadto należałoby skreślić art. 4 albo w zmodyfikowanej postaci przenieść go do rozdziału 4 – Licencja programowa, jednoznacznie

wskazując zarazem, że nie formułuje on dodatkowych wymogów dla nadawców niepublicznych posiadających licencję programową.

Podkreślenia wymaga nadto, że odrębny tryb uzyskiwania dostępu do środków Funduszu Zadań Publicznych przez nadawców niepublicznych i publicznych wymagałby zmiany koncepcji, w której jedno pojęcie „licencja programowa” odnosi się zarówno do przyznawania środków w drodze konkursu zgodnie z art. 12 projektu, jak i rozdziału środków między nadawców publicznych zgodnie z art. 11. Wobec odmiennego trybu przyznawania środków w tych dwóch przypadkach, używanie w obydwu z nich jednolitego pojęcia „licencja programowa” może stanowić co najmniej źródło wątpliwości interpretacyjnych. W skrajnym przypadku prowadzić to może nawet do zarzutów natury konstytucyjnej, opartych na argumentacji, że dostęp do tej samej „licencji programowej” jest w przypadku nadawców publicznych znacznie szerszy (bo oparty nie tylko na art. 12, ale też na art. 11), niż w przypadku nadawców prywatnych, którzy będą mogli jedynie uczestniczyć w konkursie, o którym mowa w art. 12 projektu.

Uprzywilejowanie dostępu do takiej samej „licencji programowej” spółek akcyjnych z jednoosobowym udziałem Skarbu Państwa, a zarazem utrudnienie takiego dostępu innym podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą w dziedzinie usług medialnych, także w sferze radiofonii i telewizji, mogłoby stanowić podstawę zarzutu bezpodstawnego ograniczenia wolności działalności gospodarczej, niepodyktowane względami ważnego interesu publicznego.

Projektowana ustawa przyjmuje w art. 10 w drugim ust. 2 i ust. 3, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyznaje licencję programową w drodze uchwały oraz że od uchwały tej przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Dopuszczenie trybu postępowania administracyjnego w sprawach przyznawania licencji programowej będzie w sposób znaczący przedłużać przebieg procesu powierzania zadań publicznych dostawcom usług medialnych i rozdziału środków budżetu państwa przeznaczonych na ten cel. Istotne znaczenie posiada tu – przyjęta w projektowanej ustawie – formuła materialnego i temporalnego następstwa umowy o finansowanie publiczne w stosunku do administracyjno-prawnego rozstrzygnięcia kwestii licencji programowej. Nierozstrzygnięta w projektowanej ustawie wykonalność decyzji administracyjnej zaskarżonej do sądu administracyjnego – rozumiana jako możliwość zawarcia umowy o finansowanie publiczne – a także czasochłonność postępowania sądowo-administracyjnego czynią nierealnym zmieszczenie się w ramach czasowych narzuconych przez ustawę budżetową i przepisy o finansach publicznych.

Przepis art. 15 ust. 1 projektu zakłada, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zawiera z beneficjentem licencji programowej umowę o finansowanie publiczne. Przepis ten nie przesądza jednak relacji między decyzją administracyjną (uchwałą o przyznaniu licencji programowej), a umową o

finansowanie publiczne (umową cywilnoprawną). Brak jest przepisu regulującego sytuację, gdy pomimo wydania licencji programowej strony nie osiągną consensusu co do treści umowy o finansowanie publiczne. Nie wiadomo także, jakie konsekwencje dla zawartej umowy o finansowanie miałyby ewentualne stwierdzenie nieważności lub uchylene decyzji (licencji), na podstawie której umowa została zawarta.

Przepisy art. 10 ust. 4 i 5 projektu dopuszczają zmianę przyznanej uprzednio licencji programowej z urzędu albo na wniosek nadawcy publicznego lub niepublicznego. Mając na uwadze, że zmiana taka może w zasadniczy sposób wpłynąć na interesy nadawcy, konieczne jest uregulowanie uprawnień posiadacza licencji programowej w przypadku zmiany tej licencji, zwłaszcza w aspekcie postępowania administracyjnego (zmiana licencji programowej to też decyzja administracyjna) a także konsekwencji takiego rozstrzygnięcia wobec zawartej uprzednio umowy o finansowanie publiczne, o której mowa w art. 15 ust. 1 projektu.

Kolejne odrębne zagadnienie stanowi umowa o finansowanie publiczne. Jej zachowanie jest konieczne w proponowanej na wstępie koncepcji rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji dokonującego rozdziału środków budżetu państwa. Jednakże przyjęte w art. 15 ust. 2 projektu określenie ogólnych warunków umów o finansowanie publiczne nie może być przekazane do właściwości Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Zgodnie z art. 384 i nast. Kodeksu cywilnego, ogólne warunki umów z istoty swej zawierają prawa i obowiązki stron umowy, co nie może być kształtowane w akcie wykonawczym. Podstawowe prawa i obowiązki stron umowy o finansowanie publiczne muszą być sformułowane bezpośrednio w projektowanej ustawie, w której nadto powinny być wyszczególnione wszystkie essentialia negotii takiej umowy. Na marginesie jedynie zauważa się, że zawarty w wytycznych element „zadań z zakresu misji publicznej” nie odpowiada celowi projektowanej ustawy, jakim ma być m.in. określenie zadań publicznych powierzanych beneficjentowi licencji programowej.

Odrębny problem stanowią zadania publiczne realizowane ze środków budżetu państwa. W myśl art. 1 projektu, ustawa ma regulować „zadania publiczne” w dziedzinie usług medialnych. Tak sformułowany element zakresu spraw regulowanych projektowaną ustawą sugeruje, że ustawa ta wyszczególni „zadania publiczne”, jakie mają być realizowane w dziedzinie usług medialnych. Tymczasem art. 3, który zapewne miał zrealizować ten cel ustawy, w swym literalnym brzmieniu określa jedynie formy wypełniania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji, a więc tylko przez radiofonię i telewizję, a ponadto tylko przez nadawców publicznych. Wskutek tego po pierwsze – ustawa nie określa ostatecznie zadań publicznych, jakie mają być realizowane w ramach licencji programowej, po drugie – poza zasięgiem regulacji ustawowej pozostają zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych innych niż radiofonia i telewizja. W celu wyeliminowania tego rodzaju

zarzutów, zgodnie z tytułem rozdziału 2, w art. 3 wprowadzenie do wyliczenia powinno otrzymać brzmienie „Zadaniami publicznymi wykonywanymi przez dostawców usług medialnych są:”.

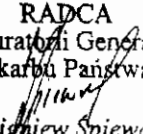
Projektowana ustawa wprowadza w art. 24 ust. 4 i art. 27 instytucję „absolutorium programowe” dla beneficjenta licencji programowej oraz z wykonania licencji programowej. Powstaje jednak zasadnicza wątpliwość czy w obu przypadkach jest mowa o tym samym absolutorium, czy też w pierwszym przypadku chodzi o absolutorium roczne (ale z kolei po upływie roku kalendarzowego, czy po upływie roku obowiązywania licencji programowej), a w drugim o absolutorium końcowym po wygaśnięciu licencji programowej. Ponadto w obu przypadkach jest konieczne ustawowe określenie warunków udzielenia absolutorium programowego, a także konsekwencji jego nieudzielenia. W przeciwnym razie celowa z pewnością konstrukcja absolutorium programowego jest pozbawiona racji bytu.

Niezależnie od powyższych spostrzeżeń o charakterze ogólnym i zasadniczym, projektowana ustawa nasuwa kilka drobnych uwag szczegółowych, a mianowicie :

1. W art. 3 pkt 7 należałoby dodać również „mniejszości narodowe” w celu zachowania zgodności z art. 35 Konstytucji R.P., a także „społeczności posługujące się językiem regionalnym” w celu z kolei zapewnienia spójności z ustawą z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141 z późn. zm.).
2. Przepis art. 3 pkt 9 powinien otrzymać brzmienie „przeciwdziałanie dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny”. Propozycja ta zmierza do zapewnienia spójności z art. 32 ust. 2 Konstytucji R.P. i wyeliminowania możliwości zarzutu dopuszczalności propagowania dyskryminacji z innych przyczyn, niż wymienione w dotychczasowym brzmieniu.
3. W celu usunięcia ewentualnych wątpliwości co do charakteru Funduszu Zadań Publicznych w art. 17 ust. 3 projektu po wyrazie „rachunku” należałoby dodać wyraz „bankowym”, w celu zapewnienia spójności z art. 29 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.). Z przepisu tego powinno jednoznacznie wynikać, że Fundusz Zadań Publicznych nie jest funduszem celowym, a w konsekwencji, że nie stosuje się do niego regulacji odnoszących się do takich funduszy.
4. W art. 31 pkt 12, w zmienianym art. 30 ustawy o radiofonii i telewizji w ust. 5 i 6 wprowadza się „arbitraż” Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w przypadku sporu między spółkami radiowymi i telewizyjnymi co do ich udziału w poszczególnych programach ponadregionalnych. Wydaje się, że ustawa powinna wykluczać możliwość powstania takich sporów w ten sposób, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji powinna pierwotnie wiążąco ustalić, w uzgodnieniu ze wszystkimi spółkami radiowymi i telewizyjnymi, ich udział w poszczególnych programach ponadregionalnych, a

następnie spółki te mogłyby jedynie wnioskować do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o zwiększenie lub zmniejszenie ich udziału, po czym w określonych odstępach czasu Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ponownie wiążąco ustalałaby udział wszystkich spółek radiowych i telewizyjnych w poszczególnych programach ponadregionalnych.

5. W art. 31 pkt 17, w dodawanym w ustawie o radiofonii i telewizji art. 39c stanowi się, że nadawca inny niż nadawca społeczny może być uznany za nadawcę pożytku publicznego. Tymczasem art. 2 pkt 11 projektowanej ustawy w definicji „nadawcy pożytku publicznego” pomija element uznaniowości statusu nadawcy pożytku publicznego. W celu uniknięcia dostrzeżonej rozbieżności, a także zważywszy, że pojęcie „nadawcy pożytku publicznego” nie występuje w dalszych przepisach ustawy można by skreślić wskazaną definicję.
6. W art. 44 właściwsze byłoby użycie kryterium „funkcjonalności” przy wydzielaniu mienia. Spółki tworzące regionalną telewizję publiczną powinny być wyposażone w mienie funkcjonalnie, a nie gospodarczo, związane z dotychczasowymi terenowymi oddziałami Spółki „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”.
7. W art. 45 należałoby dodać przepis określający relację tego artykułu do przepisów Kodeksu spółek handlowych dotyczących podziału spółek. W przeciwnym razie możliwe są rozbieżności co do szczególnego w stosunku do norm ogólnych, charakteru projektowanych przepisów.
8. W art. 45 ust. 4 z upoważnienia ustawowego należałoby wyłączyć „zasadę wydzielenia, połączenia i podziału”, gdyż jest ona sformułowana w art. 44, a nadto „zasady” nie mogą być regulowane w akcie wykonawczym, z uwagi na wyłączność ustawy w tym zakresie. Natomiast upoważnienie powinno zawierać „sposób przekazywania mienia” w sensie czynności technicznych, jakie mają być wykonane w związku z faktycznym przekazaniem mienia. Ponadto wyrazy „tryb rozpoznawania spraw spornych” należałoby zastąpić wyrazami „tryb rozpoznawania sporów o podział mienia między spółkami, o których mowa w art. 43 ust. 1”, bowiem tylko w takim zakresie jest możliwe pozasądowe rozstrzygnięcie sporów między nowymi spółkami tworzącymi regionalną telewizję publiczną.
9. W związku z regulacją zamieszczoną w art. 49, należałoby dodać w tym artykule przepis stwierdzający, że przepisów art. 23¹ Kodeksu pracy nie stosuje się. Przepisy art. 49 ustanawiają odmienne od art. 23¹ Kodeksu pracy reguły przejściowe, a zasada wykładni *lex specialis derogat legi generali* może być niewystarczająca dla rozstrzygnięcia wszystkich praktycznych problemów prawnych.

RADCA
Prokurator Generalnej
Skarbu Państwa

Zbigniew Spiewak

P- 596 /2009

Warszawa, 2009.04. 07

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. LC2-000-00151

Data wpływu 10. 04. 2009

Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu
ul. Wiejska 4/6/8
00-902 Warszawa

Szanowny Panie

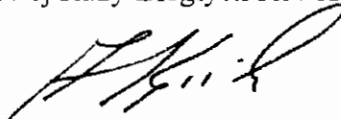
W imieniu Krajowej Rady Biegłych Rewidentów bardzo serdecznie dziękuję za przesłanie poselskiego projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych (pismo z 29.03.2009 r.; znak: PS-51/09).

Jednocześnie pragnę poinformować, że Krajowa Izba Biegłych Rewidentów nie zgłasza uwag do ww. projektu.

Z poważaniem

P r e z e s

Krajowej Rady Biegłych Rewidentów

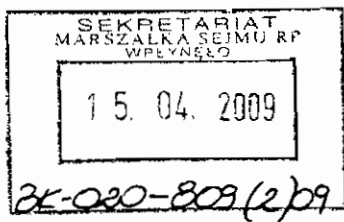
Adam Kęsik

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAŁGORZATA KRASNODĘBSKA-TOMKIEL

DDO-500-20/2/09/RZ

Warszawa, 14 kwietnia 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 kwietnia 2009 r. (znak: PS-21/09), zawierające wniosek o wydanie opinii do **poselskiego projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych**, pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Przede wszystkim należy zgodzić się z twierdzeniem zawartym w dołączonej do projektu ustawy opinii prawnej, że przewidziane w projekcie ustawy przekazywanie środków publicznych na realizację zadań publicznych w ramach przyznawanych licencji programowych, należy oceniać z punktu widzenia ich zgodności ze wspólnotowymi przepisami o pomocy publicznej. Podstawą do wyłączenia spod ogólnego zakazu udzielania pomocy publicznej, jest w tym przypadku art. 86(2) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), przewidujący dopuszczalność udzielania pomocy publicznej przedsiębiorstwom, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym (tzw. *services of general economic interest*). Natomiast szczegółowe warunki dopuszczalności pomocy publicznej w związku ze świadczeniem usług w ogólnym interesie gospodarczym, w odniesieniu do nadawców radiowo – telewizyjnych i realizowanej przez nich „działalności misyjnej”, określono w *Komunikacie Komisji o stosowaniu zasad pomocy publicznej do publicznych usług w zakresie nadawania programów (2001/C 320/04)*.

Pragnę jednakże zwrócić uwagę, iż na obecnym etapie nie jest możliwe dokonanie oceny zgodności proponowanych rozwiązań do projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych z ww. przepisami prawa wspólnotowego, ze względu na brak aktów wykonawczych, które w znacznej mierze doprecyzują zasady przekazywania środków publicznych, sprawozdawczości oraz kontroli ich wykorzystania. Chodzi tu przede wszystkim o:

- 1) rozporządzenie określające ogólne warunki umów o finansowanie publiczne, zapewniające prawidłowe realizowanie zadań z zakresu misji publicznej, określonych w licencji programowej (delegacja przewidziana w art. 15 ust. 2 projektu ustawy),
- 2) rozporządzenie określające sposób sporządzania sprawozdań przez spółki otrzymujące środki publiczne (delegacja przewidziana w art. 21 ust. 2 projektu ustawy)¹,

¹ Dotychczas było to określone w rozporządzeniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez spółki publicznej radiofonii i telewizji dokumentacji w oparciu

- 3) rozporządzenie określające sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.) przez spółki otrzymujące środki publiczne (delegacja przewidziana w art. 20 ust. 3 projektu ustawy)²,
- 4) rozporządzenie określające sposób prowadzenia przez nadawców niepublicznych oraz innych dostawców usług medialnych dokumentacji o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (delegacja przewidziana w art. 23 ust. 3 projektu ustawy).

W mojej ocenie, pewną wątpliwość może budzić również fakt, iż w związku z planowanym uchyceniem *ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych* (Dz. U. Nr 85, poz. 728, z późn. zm.), obecnie obowiązujący przepis art. 8 tej ww. ustawy nie znajdzie odpowiednika, zarówno w projektowanej ustawie o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, jak i w obowiązującej *ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji* (Dz. U. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.). Przepis ten jednoznacznie wskazuje, iż wpływy z funkcjonujących obecnie opłat abonamentowych są przeznaczane wyłącznie na realizację misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w wysokości nieprzekraczającej wydatków ponoszonych w związku z realizacją tej misji.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w chwili obecnej Komisja Europejska opracowała projekt nowego „*Komunikatu w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej*”³, który ma zastąpić (i jednocześnie zaktualizować) obowiązujący w tym zakresie *Komunikat Komisji o stosowaniu zasad pomocy publicznej do publicznych usług w zakresie nadawania programów* (2001/C 320/04). Głównym powodem opracowania nowego projektu Komunikat są zmiany technologiczne, które doprowadziły do zasadniczych przemian na rynku nadawczym i audiowizualnym od czasu przyjęcia przez Komisję poprzedniego Komunikatu w 2001 r. Ponadto zmianie uległy przepisy wspólnotowe dotyczące pomocy publicznej udzielanej w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych.⁴ Projekt Komunikatu został obecnie poddany szerokim konsultacjom społecznym. W związku z tym, w mojej ocenie, zasadne wydaje się bieżące monitorowanie prac Komisji Europejskiej, tak aby przyjęte przez nią rozwiązania mogły zostać w miarę możliwości uwzględnione również w prawodawstwie krajowym.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia pragnę poinformować, iż do czasu opracowania i przedstawienia wyżej wymienionych rozporządzeń wykonawczych do projektowanej ustawy, wydanie opinii przez Prezesa UOKiK nie jest możliwe. Z tego samego powodu, na obecnym etapie prac legislacyjnych nie wydaje się również zasadne dokonywanie notyfikacji projektu ustawy Komisji Europejskiej. Praktyka Urzędu wskazuje, iż w trakcie prowadzonych postępowań notyfikacyjnych dotyczących programów pomocowych, Komisja poddaje szczegółowej analizie wszystkie akty prawne składające się na dany program pomocowy. W przedmiotowej sprawie programem pomocowym byłby projekt *ustawy o*

o zasady rachunkowości oraz sposobu sporządzania sprawozdań składanych przez zarządy tych spółek Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji (Dz. U. Nr 84, poz. 515), wydanym na podstawie art. 31a ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji.

² Dotychczas było to określone również w rozporządzeniu wskazanym w przypisie powyżej.

³ Tekst dostępny również na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/competition/consultations/2009_broadcasting_review/index.html.

⁴ Zob. pkt 5-7 projektu Komunikatu KE.

zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, ustawa o radiofonii i telewizji oraz 4 projekty rozporządzeń, które zostały wyszczególnione na 1-2 stronie niniejszego pisma.

Jednocześnie, w celu zapewnienia zgodności projektowanych przepisów ze wspólnotowymi zasadami pomocy publicznej, pragnę zaoferować stałą współpracę Urzędu przy opracowywaniu poszczególnych aktów prawnych, mającą na celu zapewnienie zgodności projektowanych przepisów z prawem wspólnotowym w zakresie pomocy publicznej.

Z wyrazami szacunku,

A handwritten signature in black ink, consisting of stylized, overlapping letters that appear to be 'M' and 'W'.